

tydning til. Hensigten med den Bemyndigelse, som den høitagtede Minister forlanger, kan da formentlig ikke være nogen anden end den, at man under disse Forhandlinger vil øve et nyt Tryk paa Garnisonsbyerne for at faae dem til at indrette Forholdene overensstemmende med de Krav, som Militæretaten mener at burde og kunne stille til Kommunerne. Det er altsaa, antager jeg, det samme Diemed, som i 1869 forespøvede den daværende Krigsminister, da han forelagde Rigsdagen en Lov, hvori han udbad sig en Bemyndigelse til første Gang at bestemme Garnisonsstederne, hvorefter disse da kun kunde forandres ved Lov. Han sagde dengang meget aabent og ligesvemt, at Hensigten med Bemyndigelsen var den, at han vilde staa frit, naar han skulde forhandle med Kommunerne udenfor Kjøbenhavn om Indretningen af forskellige Lokaler til Brug for Militæret, og at det derfor var hensigtsmæssigt at give ham denne Bemyndigelse, idet det var ugiørligt at forhandle med Kommunerne, naar de iforveien ved Lov vare fikrede at blive Garnisonsbyer; men naar han havde Bemyndigelse i saa Henseende, vilde han kunne ordne det paa en hensigtsmæssig Maade og faae Kommunerne til at opfylde, hvad han ansaa for Hærens velberettigede Krav. Som bekendt, blev dette Lovforslag, der blev forelagt i 1869, forkastet i dette Thing, og jeg kan derfor ikke tro Andet, end at denne Bestemmelse i § 7 ikke kan gjøre sig Haab om at faae nogen bedre Skæbne. Overhovedet giver jo den hele Bestemmelse, naar der derved er sigtet til, at man vil øve et nyt Tryk paa Kommunerne udenfor Kjøbenhavn, Anledning til nærmere at overveie og undersøge, hvorledes Garnisonsforholdene, Indkvarteringsforholdene i det Hele ere ordnede her i Landet, og jeg tror da at kunne paavise, at de ere ordnede paa en høist ulige og for Kommunerne udenfor Kjøbenhavn trykkende og byrdesuld Maade. Som bekendt, er i Kjøbenhavn Forholdet det, at ved Plakat af 25de Februar 1765 blev det bestemt, at Kjøbenhavn i 10 Aar skulde betale 90,000 Kr. aarlig og derefter 70,000 Kr. aarlig, og at Staten for dette aarlige Vederlag skulde overtage hele den ordinære Indkvartering. I Henhold til de Forhandlinger, der gif forud for Plakaten af 1765, har Staten bygget de kjøbenhavnske Kaserer og senere vedligeholdt dem, og det er anerkjendt ved en Spjæfteretsdom af 1871, at Kjøbenhavns Kommune i Henhold hertil er fri for al ordinær Indkvartering og for ekstraordinær Indkvartering, saalænge de forhaandenværende Kaser-

ner ikke ere fuldt belagte. Det Vederlag, som Kjøbenhavns Kommune ydede derfor i de seneste Aar, altsaa 70,000 Kr. om Aaret, blev ophævet ved Lov af 20de Juni 1850 og indgif med forskellige andre Skatter i Vigningskatten, som nu betales af Kjøbenhavns Kommune til Statskassen med 106,000 Kr. aarlig. Det er altsaa en meget væsentlig Del af Vigningskatten, som Kjøbenhavn yder, fordi den er befriet fra Indkvarteringsbyrden. Ganste anderledes er derimod Forholdet udenfor Kjøbenhavn. I Henhold til Forordningen af 15de November 1816, der er Dovedloven i denne Materie, bleve alle Kjøbstæder udenfor Kjøbenhavn ansete for pligtige til at paatage sig ordinær Indkvartering. Det overlodes til Regjeringen at bestemme Garnisonsstederne, og de Kommuner, der fik Garnisoner, fik en i Forordningen af 1816 nærmere bestemt, efter Nutidens Forbringer i den Retning høist ubetydelig Godtgjørelse for de Kvarterer og Lokaler, som de afgave til Militæretaten. Til Dækning af disse Omkostninger, som saaledes aarlig skulde betales til Kommunerne for Indkvartering, blev der i samtlige Byer efter aarlig Vigning udfæret den saakaldte Indkvarteringshjælpestat, der betaltes af alle Byer, og hvoraf den aarlige Indkvarteringsgodtgjørelse som Garnisonsstæderne tilgode. Denne Indkvarteringshjælpestat blev imidlertid udfæret aarlig med saa stort Beløb, at den til Aaret 1850 havde opamlet en Formue af omtrent 700,000 Kr. Det er den saakaldte Indkvarteringsfond. Indkvarteringsfonden er saaledes kommen tilveie ved Indkvarteringshjælpestaten, som er udredet af samtlige Kjøbstæder udenfor Kjøbenhavn. Da Loven af 20de Juni 1850 angaaende Vigningskatten, der iøvrigt ogsaa ophæver Indkvarteringshjælpestaten, var under Forhandling, kom dette Spørgsmaal om Indkvarteringsfonden under Dmtale i Rigsdagen, og man forudsatte da som en Selvfølge, at, naar man ophævede Indkvarteringshjælpestaten, maatte Indkvarteringsfonden i sin Tid komme Kjøbstæderne tilgode. Man opfattede imidlertid at tage Bestemmelse derom i den bestemte Forudsætning, at, naar en ny Lov blev givet, vilde ogsaa hele Spørgsmaalet om Indkvartering udenfor Kjøbenhavn komme til almindelig Overveielse, og man vilde da bevare denne Fond for maaffe at lette Gjenemspørelsen af den nye Ordning. For imidlertid strax at lette Byrden for Kjøbstæderne, hvilken var meget trykkende — det var kun 1 $\frac{3}{4}$ Skilling pr. Dag, der gaves i Vederlag for et Kvarter efter Forordningen af 1816, og